

Ebr. XIII. 14. v.

Vi have her ingen blivende Stæd; Men søger efter
det Tilkommende.

Til Sidste Fierlig Ære-Minde

Betrugtet,

Da

Den i HErren næstleden Første Pinse-Dags Aften

Den 10 Junii 1764. salig hensovede

Ædle og Velformemine

Seigneur

Bernhard Julius Gossleb

Gramer

Tog Sin Afkæd her fra Verden,

Og

Den 18 ejusdem blev geleydet med een Høj = Anseelig Seriges
Comitat til Sit Sove-Kammer i Bergens Kors = Kirke.

Af

Serge-Huusels

Forbundne Ven og Tiener

H. O. Nideros.

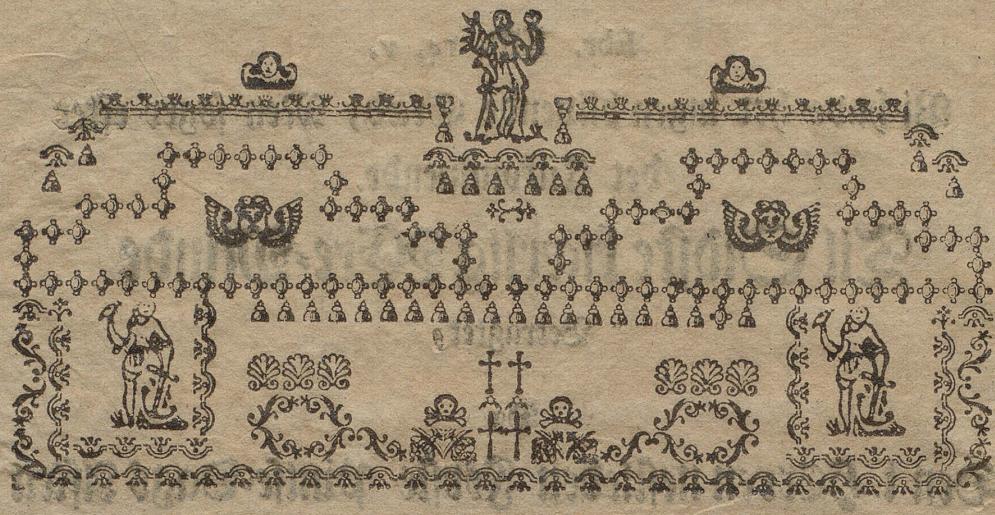
Imprimatur,

FRIDRICH ARENTZ.

BERGEN,

Trykt hos Kongl. Maj. privilegered Bogtrykker, Christoph Rotherr.

B11475



Det er en Siel, som har i sin

Verden, og der er

en Siel,



Het, som en Reyseende i fremmed Lande vanker,
Forlaenges til sit Hjem, med alle sine Tanker,
Saa gior hver Christen Siel, som Himlen haver fier
Ham længes hertelig, snarlig at komme der;

Fra Verdens Wildsom-Drk og Kedars trange Boelig,
Fra Sygdom, Sorg og Bræk, hos GUD at leve roelig
For uden alsd Fortræd og Modgangs bittere Skaal,
Som Verden stienker i, indtil man naaer sit Maal.

Det haver denne Mand, hvis Reyse nu er Endet,
Erfaret nogle Aar og var af GUD tilsendet
En Tærings Svaghed stor, som Hannem matted ud,
Og varede indtil Han sik ved Døden Bud,

At fare hjem i Fred til GUDS udvalgte Siale,
Og ikke længer her med Sorrig sig at qvæle,
Saa gaaer det hver en Siel, som Verden troffer meest
Bed Dødens Sende-Bud, O! En velkommen Giæst.

Her træler man sig træt, for Rigdom at erlange
Opnæaes den engang, saa er man dog saa bange,
At Lykken ændrer sig, naar den en bruges ret
Til Guds Lov, Nestens Hielp, den da astager slet.

Modgang, Gienvordighed, vil os om sider giæste,
Dog seer det os til Gavn og vores Siele's beste;
Thi Skaberen best veed, hvad som os gavnligt er
Til Salighed at naae, han Omhue for os bær.

Lad komme hvad GUD vil, vi bor dog en for sage,
Her stærke Been vil til, at bære gode Dage,
Bed Modgang leerer vi, at tænke os lit om,
Og sørge for vor Siel, at den maa nyde Rom

Udi Guds Paradis, hvor en Omverling habes;
Men u-asladelig med Salighed begaves,
Som Frelseren os vandt ved sin den haarde Død,
Hvor med vi trostes kand, i alskens Sorg og Nød.

Som denne Salig Siel, har nu alt overvunden,
Bed en livsalig Død, og har det vist befunden,
At Han som Reedelig omgikkes med enhver,
Besandt hvor fuld af Svig, den onde Verden er.

Den Igienlevende, og kærlig Egtemage,
Ey dersor sørge bor, men Deel i Glæden tage,
Som Hendes halve Siel, ved en saa sagte Død,
Erfarede da Han, for Smerte, Hvile nød.

Nu er Han blevne frie, som fuglen udaf Bured,
Fra ald Bekymring sin, da Han sad her og kured,
Ey vidste nogen Raad, at kunde slippe ud
Fra dette Fængsels Evang, men er nu JESU Brud.

Der lever Han saa vel i æwig Fryd og Glæde,
Som aldrig Ende faaer, for Lammet's Stoel og Sæde,
Hvor høres idelig Music af Engle Chor,
Med lisflig Harmonie, Ach hvilken Glæde stor!

Grav-Skrift.

! Du nisle Verdens Glæde,
Man bør under Foden træde,
Naar man tænker ret paa GUD,
Som veed Alting best at raade,
Til vor Sæles Gavn og Baade,
Jeg slap nu af Snaren ud.
Tak min Kære Ægte-Mage,
Som mig baade Nat og Dage
Bartet op med største Flid,
I min Svagheds store Smerte,
Som Du lodst Dig gaae til Hierfe,
Ach! At Du var kommen hid.

VIVE MEMOR LETHI

